Ч. 30. Пятниця 21 (8) лютого 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З буджетової комисиї. — Австрийска делеґация. — В справі балканьскій.

Виборчі вигляди молодочехів маліють з кождим днем, чим близше речинець виборів. Вже вибори до державної ради випали для них дуже сумно, а тепер можна припустити, що з 60 мандатів, які они мали в соймі, здобудуть ледви половину. В сільских округах на 19 задержать може лише два, але й в містах втратять значне число. Навіть в Празі, котру доси заступали молодочехи, поборюють їх завзято инші сторонництва.

Вибори хорватского сойму відбудуть ся 27 і 28 лютого, однако хоч бар. Равх робить всякі намаганя, щоби з виборів вийшло правительственне сторонництво, вже тепер можна сумнівати ся, що се єму зовсім не поведе ся. Тому вже тепер постановлено, що житє хорватского сойму буде дуже коротке, бо ледво буде він отвертий, а ще того самого дня буде знов розвязаний.

Буджетова комисия палати послів радила вчера дальше над розділом „тютюн“. Заступник правительства обіцяв як найдальше ідучі увзгляднення бажань і жалоб в справі робітників фабрик тютюну. Що до трафікантів правительство мусить спротивити ся жаданому підвисшеню провізиї на 15 процент, бо то означало би побільшене тягару о 14 міліонів, отже на консументах, що викликало би невдоволенє. Заступник правительства подрібно займає ся справою заробкованя трафікантів і підносить, що при малім оборотовім капіталї 1000 корон середна трафіка зарабляє річно 1500 до 2000 корон. Аби на будуче з огляду на збільшену дорожню забезпечити ще той заробок. міністерство скарбу зарядило, аби в р. 1908 і 1909 не творено ніякої нової трафіки. Пос. Гибеш вніс ряд резолюций в справі робітників фабрик тютюну і дозорців. Остаточно комисия приймила розділ „тютюн“ і ряд резолюций внесених в часї дискусиї і приступила відтак до розділу „скарбова адміністрация“. Промавляло кількох бесідників, між иншими п. міністер скарбу др. Коритовский, котрий обговорював ріжні справи, як прим. справу кредитів на урядничі мешканя, на розширене сїти телефонів і т. ин. Наради відтак перервано і відложено до нинїшного засїданя.

На повнім засїданю австрийскої делеґациї в дальшій дискусиї над звичайним войсковим буджетом дел. Лушкевич заявив, що буде голосувати за жаданями заряду армії, хоч той заряд домагає ся богато міліонів. Однако з другої сторони мусить бесїдник жадати від войскової адміністрациї увзгляднення справедливих бажань. Бесїдник виступає против того, аби социяльно-демократичне сторонництво представляло себе за одинокого заступника сільского населеня і робітників. Обговорював відтак справу полкового язика в армії і домагав ся рівноправности всїх народів, в наслїдок чого одноцїльність армії нїчого не потерпить. Коли в полках польских або руских офіцири уділяють воякам пояснень, не знаючи дотичного язика, то терпить з тої причини образоване залоги і довірє до настоятелїв та доходить часом до накладаня несправедливих кар. Більшість кар має причину в тім, що вояки не розуміли приказу. — Дел. Немец підніс малу вартість маневрів, спротивив ся підвисшеню платні офіцирів а домагав ся такого підвисшеня для вояків. До вишколеня вояка вистане однорічна служба, яку належало би завести. — Дел. Гофман-Велленгоф обговорював поголоски о намірених управильненю войскової справи на Угорщині і заявив, що треба всьо зробити, аби одноцїльність армії була удержана. Коли би то було неможливе, в такім случаю мусить прийти до зміни відношень квотового, бо годі аби Австрия оплачувала национальну мадярску армію. — Дел. ґр. Клям-Мартініц обговорював

2)

Банкнот на міліон фунтів.

(З анґлійского — Марк Твайна).

(Дальше).

Колиб я пробовав банкнот зміняти або заставити, наслїдок був би такий самий.

Отже мушу носити єго з собою, аж єго властителї вернуть. Для мене він нїчо, тілько менї по нїм, що по жмени пороху, а однако мушу єго берегти і пильнувати, а цїлий той час жити з жебранини. Колиб я навіть хотїв єго позбути ся, то не можу, бо не прийме єго нї честний чоловік нї злодій. Так, ті братя зовсїм безпечні, бо навіть колиб я єго згубив, то банк просто скасує єго, отже ніякої страти не можуть потерпіти. А я тимчасом мушу цїлий місяць перебути в нужді, без ніякої користи — хиба що поможу в якийсь незвістний менї спосіб до виграня того закладу і дістану обіцяне менї місце. Того я дуже бажав би. Люди того рода, що ті братя, мусять мати в своїх бюрах місця, які варта дістати.

Тут почав я роздумувати о тім місци і в менї віджила трохи надія. Платня буде без сумніву висока а дістану єї за місяць; тоді всьо буде добре.

Вскорі прийшов я знов до рівноваги і пустив ся в дальшу дорогу. Переходячи коло кравця, почув я величезну тугу до приличного одїня. Чи можу собі єго справити? Нї, маю лиш міліон фунтів при собі. І я пішов дальше, але покуса була сильна, отже вскорі я вернув і піддав ся їй. Я спитав, чи не мають якого відкиненого одїня. Склеповий помічник показав на другого і нїчого менї не відповів. Підійшов я до того, а той головою вказав менї третього, не говорячи нї слова. Отже я обернув ся до третього і той відповів менї:

— За хвилю.

Я ждав терпеливо, аж скінчить своє занятє; відтак завів він мене до задної комнатки, перекинув купу відкинених одінь і вибрав для мене найгірше. Не було хороше, а лежало на менї дуже зле, але було нове і чисте. Отже я не перебирав, тілько сказав несьміливо:

— Коли то вам не зробить ріжницї, то я просив би о кілька днів кредиту, бо не маю дрібних при собі.

Помічник поглянув на мене глумливо і відповів згірдно:

— Справдї не маєте дрібних? Я надіяв ся того; люди вашого вигляду носять звичайно лиш грубі з собою.

Мене то діймило і я сказав єму на то:

— Мій друже, ти не повинен нїколи судити нїкого з вигляду. За то одїнє можу легко заплатити; я не хотів лиш виставляти тебе на труд зміняня більшої суми.

— Я не хотів вас обидити — сказав вже трохи лагіднїйше — але не бачу причини, для якої ви мали би гадати, що не можемо зміняти більшої суми. Противно можемо.

— О! в такім случаю прошу!

І я подав єму мій банкнот.

Взяв єго з усьміхом, але поглянувши на него, скаменів, пожовк і станув остовпілий, аж прибіг властитель склепу, питаючи:

— Ну, о щож то розходить ся? Чи кому хибує чого?

— Нїчого не хибує — відповів я. — Жду лише на решту.

— Ну, то принесиж панови решту, Тод скорше!

— Легко то сказати, пане. Але поглянь те но самі на той банкнот.

Властитель поглянув, свиснув довго і почав перевертати купу одїня на право і на ліво, говорячи цїлий час живо немов би сам до себе:

— Міліонерови диваковi продав таке одїне! А то дурак той Тод! Дурак з роду. Все робить менї такі річи. Відстрашує міліонерів від мого склепу, бо нїколи не уміє відріжнити міліонера від волоцюги. І нїколи не умів. Ах ось тут то, чого шукаю. Будете ласкаві скинути то одїнє з себе, а вложити отсе. То відповіднїйше. Просте, спокійне, а богате — було зроблене для заграничного князя, мусите єго, ласкавий пане, знати. Не взяв єго, бо єго мати мала умирати, то хотів одїти жалобу. Штани знаменито лежать. Вправдї не умерла, але то тяжко, не всьо іде все так, як собі бажаємо. А тепер камізолька; дуже добре! А ось сурдут. Пречудно! Немов би для ласкавого пана зроблене. Як прилипне! Ще в житю не бачив я так добре зробленого одїня.

Я виявив єму моє вдоволенє.

— Так, ласкавий пане, так. Одїнє поки що вистане. Але заждіть добродію, аж зроблю

обширно справу управильненя войскових відносин на Угорщині. Відкликає ся до Мадярів, аби в інтересі цілої монархії принесли деякі жертви і не ставляли жадань, неможливих до принятя. — Дел. Доберніґ займає ся справою розоружень і гадає, що Австро-Угорщина з причини свого положеня в середині Европи була би покликана до виступленя з тою гадкою. Найбільше покликаним до того був би старенький, поважаний всіми монарх. — Дел. Льондзин домагав ся заведеня дволітної служби войскової. По єго промові перервано наради і відложено до нинішного засіданя.

Віденьска Reichspost містить допись з Петербурга, в котрій остро нападає на політику російского міністра Ізвольского і єго помічника Чарикова, а то за їх противавстрийскі стремленя. Дописуватель каже, що Ізвольский постановив змінити всіх дотеперішних російских амбасадорів в Константинополи, Берліні і Відни, позаяк гадає, що люди, які доси вели політику прихильну Австриї, не легко будуть могли примінити ся до нового напряму заграничної політики Росиї. — Російска півурядова часопись „Россія“ заявляє, що Росия як і цілий сьвіт, признає право Австро-Угорщини до будови новобазарскої зелізниці, однако побоює ся, що внаслідок тої будови потерпить справа реформ в Македонії. Султан буде імовірно пересьвідчений, що Австро-Угорщина не підопре на будуче з такою енерґією як доси тої справи. „Россія“ з вдоволенєм приймає до відомости, що Австро-Угорщина має на меті тілько господарску сторону і не буде ставляти перепон будові инших шляхів. Відношене до Австро-Угорщини буде і на дальше приязне і справа зелізниці не заколотила згоди обох держав. — Wiener Alg. Ztg. займає ся тою статиєю „Россії“ і каже, що та статя походить просто з російского міністерства заграничних справ. Успокоєне, яке тепер видко в російских кругах, єсть доказом, що Австрия і Росия прийшли до порозуміня в справі балканьскої політики. Wiener Allg. Ztg. стверджує, що австро-угорске правительство докаже, що далека єсть єму гадка зміни становища в справі реформ в Македонії. Австро-Угорщина докаже, що як доси так і на дальше буде старати ся о успішне переведене тих реформ.

Новинки.

Львів, дня 20-го лютого 1908.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила Люд. Кербера, дійстного учит. ґімн. в Бродах і надала єму титул професора; — іменувала заступниками учителів в школах середних: Вол. Пророка в ґім. в Самборі, Йоя. Комровера в ґім. в Золочеві; Ізр Майзля в ґім. в Сокали; Ст. Дворского в V ґімн. у Львові; — перенесла: Ад. Вілюша з польск. ґім. в Перемишля до Бережан; Ст. Симчика з V ґімн. у Львові до Бродів. — Краєва Рада шкільна надала Ів. Дворскому, урядникови в броварі Ґеца в Окоцімі провізоричну посаду учительску при фаховій школі деревляного промислу в Закопанім.

— **Руске тов-о учителїв висших шкіл** заснувало ся в Чернівцях. Товариство се обнимає всї рускі землї, а повний єго титул звучить: Товариство учителїв висших шкіл „Сковорода“ в Чернівцях. Дня 12 с. м. відбули ся перші загальні збори сего товариства і вибрано виділ, котрий зараз таки уконституував ся так: Антін Клим голова, Вол. Кміцикевич заст. голови, Іван Пряйма писар, Теофіль Бриндзан адмінїстратор, Юлїян Кобилянський біблїотекар, Роман Цегельский контрольор, др. Аґенор Артимович касиер, др. Осип Маковей і Василь Сімович, заступники виділових.

— **З тов-а ім. Лисенка.** На засіданях виділу в днях 11 і 13 з приводу смерти бл. п. Анатоля Вахнянина запав ряд ухвал в справі участи в похоронї, а між иншим ухвалено дати почин до основаня стипендиї ім. Анат. Вахнянина. По причинї опорожненого місця директора Музичного інститута ухвалено: 1) повірити тимчасовий артистичний провід Інститута проф. панї Галї Ясеницкій; 2) повірити уряд адмінїстрацийного директора проф. Іванови Вахнянинови; 3) упросити до обнятя науки історниї музики і гармонії проф. Філ. Колессу; 4) полишити вповні обовязуючими всї зарядженя, які полишив покійний директор Інститута.

— **Театр аматорів** львівского „Сокола“ відограє в недїлю дня 23 с. м. 4 актову комедию Карпенка-Карого: „Сто тисяч“. Початок о 7 год. Білети вступу продає вже „Сокільский Базар“.

— **Дрібні вісти.** Збори тов-а ім. сьв. Андрея скликані на нинї, відложено на пізнїйше задля непредвиджених і від комітету независимих причин. — Др. Володимир Загайкевич вписаний на лїсту адвокатів з осідком в Перемишли. — Повітова рада в Чорткові оповістила конкурс на посаду окружного лїкаря в Ягольници з річною платнею 1000 К і 600 К на поїздки. Реченець внесеня подань до 14 марта с. р. — У Відни дало ся вчера о 10 год. 15 мін. вечером почути досить сильне землетрясенє. — Трибунал судиїв присяжних в Станиславові видав сими днями 3 вироки смерти: засуджено на смерть через повішене Данила Пукапюка і єго любку Юстину Зварнчеву з Пнева, котрі в змові убили мужа Юстини і Івана Пребеґу за убитє своєї жінки. — В пасажу Міколяша вкрадено оногди кельнерови Іванови Явному куферок з одїнєм і білєм вартости 150 К.

— **З почтової статистики.** В місяци грудни надано на почтї у Львові 2,688.248 звичайних листів і 2,560.795 переписних листків. В тім самім часї наспіло до Львова 618.180 звичайних листів і 570.161 переписних листків. Пересилок під опаскою надано 1,369.415, а наспіло таких пересилок 96.221. Часописий надано 3,129.988 примірників, а наспіло 145.260 примірників. Всїх листів, посилок і часописий разом надано в грудни на львівскій почтї 10,288.060 штук, а в тім самім часї наспіло 1,696.332 штук. Можна вже з того оборогу листово-посилкового зміркувати, як величезну роботу мусять виконувати урядники почтові у Львові.

— **Репертуар руского театру в Надвірнї.** (Саля міска Початок о $7^{1}/_{2}$ вечером. Білети продає Вп. Свищ, а від год. 6 вечером каса театру).

В суботу дня 22 лютого „Барон Циганів“ опера в 4 дїях Штравса.

В недїлю дня 22 лютого „Ой не ходи Грицю“ народний образ зі співами в 5 дїях М. Старицкого.

— **З зелїзниць.** З вчерашним днем привернено загальний рух на шляху Підволочиска-Тернопіль поїздами 3314 і 3313 а на шляху Чортків-Копичинцї поїздами 3657 і 1358. На шляху Тернопіль-Копичинцї, на котрім доси був отвертий лиш рух поїздів особових, заводить ся також і рух поїздів товарових поїздами 3455 і 3456. Нинї заведено також загальний рух на шляху Коломия-Слобода рунґурска.

— **Величезний метеор.** В Бельфонтен в удїльній державі Огайо, в північній Америцї

вам одїнє після міри. Тод, книжка і перо. Довгота 32 і т. д.

Заки я вспів слово промовити, взяв з мене міру і записав замовлене на одїнє поранне, вечірнє, сорочки і ріжні инші річи. Коли мене вкінци увільнив, я сказав:

— Алеж пане мій, я не можу того всього заплатити, хиба що зміняєте менї гроші. Инакше мусїлиб ви ждати в безконечність на заплату.

— В безконечність? Ласкавий пане, то за слабо висловлене! Вічність цїлу готов я ждати. Тод, гляди, аби з замовленєм скоро упорати ся і відішли всьо пану в як найкоротшім часї. Запиши адресу і...

— Зміняю тепер мешкане — перебив я. — Зайду сюди і принесу мою нову адресу.

— Дуже добре, ласкавий пане, дуже добре. Позвольте, що відведу вас до дверий. Так, моє поважане, ласкавий пане, моє поважане.

Ну і чи догадуєте ся, що мусїло стати ся? Зовсїм природно привик я поволи до купованя, чого було менї потреба, жадаючи, аби менї видано решту. До тиждня був я заосмотрений знаменито і мешкав у великім приватнім готели на Ганновер Сквер. Там їв я також обіди, але на снїданє ходив все до малої гостинницї Гарріса, котрий мене був перший раз накормив. І робив він на мнї масток. Рознесла ся вість, що мілїоновий дивак, котрий носить свій масток в кишенї від камізольки, єсть постійним гостем Гарріса і то вистало. З бідної, нужденної реставрациї стала ся гостинниця нараз славною і переповненою гістьми. Гарріс так менї був вдячний, що просто примушував мене приймати позички; отже не маючи нічого власного, мав я гроші кождого часу і жив як богач. Вправдї часом думав я, що крах мусить прийти, але тепер, коли вже був я порваний струєю, мусїв з нею плисти або утонути. То надавало поважного, майже траґічного значіня історії, котра инакше була би лиш сьмішною і в ночи нераз сон не брав ся моїх повік; але в день всї тїни зникли і я чув ся незвичайно щасливим.

Була то цїлком природна річ. Я нараз став славною особою в столици і трохи перевернуло ся менї в голові. Не можна було взяти до руки якої небудь анґлійскої, шкотскої чи ірляндскої ґазети, щоби не наткнути ся на статю о дивачнім мілїонері, а єго словах і найновійших дїлах. Спершу писано о менї при кінци особистих вістий; однако поволи я виавансував повисше шляхти, баронів, ґрафів і т. д. аж виїхав на найвисший щебель і там вже полишив ся, понад всїми князями некоролївскої крови, з виїмком лиш примаса англиканьскої церкви. А однако не було то ще правдивою славою. Доси був я лиш голосним. Той розголос аж тодї змінив ся на вічну, золоту славу, коли „Пунч“ умістив на своїх картках мою карикатуру. Тепер становище моє було запевнене. Жартовано з мене нераз ще, але вже не злобно, а все з належним поважанєм. Люди усьміхали ся, але не сьміяли ся більше. „Пунч“ представив мене в обдертих моїх лахах, ідучого оглядати льондоньску вежу і зробив з мене „особу“ в повнім значіню того слова. Можна собі уявити духовий стан молодого чоловіка, на котрого перед тим нїколи нїхто не звернув найменшої уваги, а котрого тепер всї показують пальцями, говорячи живо: „Ось він! Ось він іде!“ Я не міг з'їсти снїданя, аби менї не приглядала ся товпа цїкавих. Не міг пійти на оперу, щоби сейчас тисяч льорнеток не звернуло ся на мене. Просто я потопав в мори слави, як довгий був день.

Лахи мої я задержав і показував ся в них від часу до часу; заходив тодї до якого склепу за першою лїпшою дрібницею, а коли дивили ся там на мене з гори, я мстив ся, показуючи мілїоновий банкнот.

Але недовго тревала та забава. Ілюстровані бо часописи так познакомили публику з моєю особою, що вскорі не міг я вже вийти на улицю, щоби зараз товпа цїкавих мене не обступила, а купцї мимо мого одїня давали менї цїлий склеп на кредит, заки мав я час вийняти з кишенї мілїоновий банкнот.

Около десятого дня моєї слави, пійшов я зложити візиту американьскому амбасадорови. Приймив мене з одушевленєм, належним мому значіню, робив менї докори за так спізнені відвідини і заповів, що лише в такім случаю одержу прощенє, коли схочу ще того самого вечера лишити ся у него на обідї. Я згодив ся на то і в дальшій розмові показало ся, що наші вітцї знали ся і товаришували на шкільній лавцї, а в дружбі оставали аж до смерти. Просив мене отже, аби я єго дім уважав своїм і кожду вільну хвилю проводив в нїм. І на то, очевидно, пристав я дуже радо, бо на случай катастрофи буду мати хоч оборонця.

За пізно було вже признавати ся до всього; я за далеко загнав ся, впрочім я мав все щастє, вірив в мою добру звізду і був певний, що заклад виграю. До того, хоч я мав довги, але не над можність заплаченя, бо мав чейже право вибрати місце, яке лиш схочу у того богатого пана, а я не наміряв вибрати зле платного. (Дальше буде).

впав в ночи з 23 на 24 грудня 1907 метеор, котрий не лиш знищив одну хату, але й убив одного чоловіка. Зараз по півночи показала ся була на небі ясна огненна куля, котра чимраз скорше сунула ся до землі і остаточно зі страшенним гуком мов би від якогось вибуху впала на хату, убиваючи при тім господаря. Метеор зарив ся шість метрів глубоко в землю, але від него займила ся хата і згоріла. Власти американьскі постарали ся о те, щоби той метеор видобути із землі і віддати до музею. Єсть то величезна груда, довга на 3 метри і 60 центиметрів. Метеори такої величини належать до дуже великих рідкостий, але вже знайдено кілька таких величезних метеорів, що впали були ще в передісторичних часах. Однак ще більшою рідкостию есть, щоби якийсь метеор убив чоловіка. Історично звістний есть лиш один случай із середновічних часів, в котрім метеор убив на поли якогось монаха.

— **Не мала баба клопоту,** а бравншвайґский реґент, князь Іван Альбрехт Мекленбурґский також і взяв ся заводити нові двірскі порядки. Князь той розпорядив, що всі ті панове, котрі одержали би запрошене на княжий двір, а не носять урядових уніформів, мають від тепер, не як доси бувало, являти ся у фраках, а приходити в так званім французскім двірскім строю, значить ся, в штанах по коліна, в шовкових панчохах і в черевиках з пряжками. Княгиня знов жалує ся, що бравншвайґскі дами явили ся на двірскім балю в білих шкіряних черевиках. Сего від тепер також не вільно і дами мусять приходити в атласових черевиках. На тім ще не конець. Князеви сподобала ся така свита, яку свого часу носив Лютер, і він зажадав тепер від протестантских сьвящеників, щоби они таку свиту й дома носили. Ся справа костюмова викликала в князівстві формальний роздор межи реґентом а народом, а публика каже, що було би ліпше, як би князь і княгиня не сушили собі голови такими річами.

— **Неаби який процес** має тепер переводити суд в Мадриді. Запізваними суть не хто инший лиш сам король Альфонс XIII., его матір Мария Христина, інфантка Мария Тереса, сестра і кн. Кароль Бурбоньский, шурин короля. Яко позовники виступають два молоді люди, Альфонс і Фердинанд Санц. Они кажуть, що суть природними братьми короля і домагають ся від него, щоби він вернув їм їх майно. Істория сего процесу, котрий вже й без того викликав велику сензацию, а готов наробити ще більшої, есть слідуюча: Батько теперішного короля Альфонса XIII., як се загально звістно, був великим поклонником красавиць і удержував любовні зносини також з Єленою Санц, матірю Альфонса і Фердинанда Санців, що впрочім свого часу було також загально звістне. Тепер же оба брата позовники грозять, що предложать судови всю любовну переписку Альфонса XII. з їх матірю. Єлена Санц була свого часу не лиш красавиця, але й дуже таланосита артистка. Она, як кажуть тепер еї сини, покинула театр, щоби віддати ся зовсім королеви. Обох еї синів король письменно і устно признав за своїх, а умираючи ще допитував ся за ними. По довгих переговорах, в рік по смерти короля, прийшло було межи іспаньским двором а Єленою Санц до угоди, котра забезпечила еї синам 30.000 франків ренти, а колиб они дійшли до повнолітности, то мав їм бути виплачений капітал тої ренти.

Єлена Санц померла в 1898 р. Коли же еї сини дійшли до повнолітности і зажадали виплаченя капіталу, сказано їм, що капіталу того нема, бо банкір, у котрого той капітал був зложений, — мимоходом сказавши двірский банкір давної королевої Ізабелі, — збанкротував, а двір коровівский не видить ніякої причини, задля котрої мав би той капітал звертати. Межи многими сьвідками, яких покликано в найновійшім стадиюм сего процесу знаходить ся також кілька теперішних і давнійших мінїстрів. Альфонс Санц есть впрочім, як показує ся, ще сьмілійший як его молодший брат: він домагає ся не лиш як і его брат своєї пайки із спадщини по батькови, але хоче ще щоби его й признано князем Бурбоньским; сего однак він не осягне.

— **Ватага розбишаків перед судом.** Перед судом присяжних в Перемишли стає нині небезпечна ватага убийників і розбишаків, зложена з трох мужчин і трох жінок, котра в ріжних сторонах краю допускали ся минувшого року розбоїв і убийств. Обжалованими суть: Петро Чебака або Чибака, званий також Чабаком або Гороком; Теодор Тишик; Стефан Галушка або Галушка, званий також Петровским або Бухтяком і Мария звана Горак. Всіх тих обжаловує прокуратория, що они: 1. в ночи з 10 на 11 червня 1907 допустили ся в Когутках під Черлянами злочину наміреного скритого убийства на особі Гершка Гакдэля, стріливши до него з револьвера а відтак допустили ся на нім і его жінці Хаї злочину рабунку; — 2. допустили ся дійстно убийства на особі Якова Ротмана в Городку в ночи з 15 на 16 червня і насильства та рабунку на особах Байли і Айзика Ротманів; — 3. допустили ся наміреного рабункового убийства дня 20 червня 1907 в Лядску на особі Ицка Шаєра, стріливши до него з револьвера і зранивши его тяжко і рабунку на особі Ицка і Хаї Шаєрів; — 4. допустили ся крадежі у Видрі коло Борщович дня 20 червня 1907 на шкоду Сруля і Малки Ріхтерів; — 5. допустили ся злочину наміреного убийства в ночи з 31 на 22 червня 1907 в Тулиголовах на особі Йосифа Штайнбруха, вдаривши его якимсь тупим знарядом в голову і злочину рабунку і на конець 8. що в Тулиголовах в ночи з 21 на 32 червня 1907 убили в цїли рабунку Йосифа Шляфа а Рузю Шляф тяжко покалічили. Крім того обжаловує їх прокуратория о недозволене ношене оружия.

Катерину Тишик і Варвару Чебак, Чибак або Чабак обжаловує прокуратория о злочин участи в рабунку через набуване і укриване зрабованих річий. До розправи покликано около 100 сьвідків. Обжаловані Чабак і Галушка удають божевільних мимо того, що львівскі лікарі признали їх зовсім здоровими на умі. Предсїдателем трибуналу есть др. Чайковский а вотантами радники Гладишовский і Проминьский та заступник секретар судовий Земаньский.

Телеґрами.

Відень 20 лютого. Комісия буджетова ухвалила розділ „тютюн“ і ряд резолюций внесених підчас дискусиї та приступила до розділу „адміністрация скарбова“.

Будапешт 20 лютого. На нинїшнім засїданю угорскої палати послів президент мінїстрів др. Векерле заявив, що зі взгляду на предложене внесене о зміну реґуляміну правительство бере назад всі свої предложеня.

Лїсбона 20 лютого. Король приймив вчера на авдиенциї тїло дипльоматичне.

Мадрид 20 лютого. В Дарміель впало шість замаскованих мужчин до салї нарад міскої ради і убили бурмістра.

Петербург 20 лютого. Союз послів православних сьвящеників з селяньскими послами остаточно заключено. Нова фракция має около 100 членів. Она приймала за свою засаду примусове вивласнене.

Петербург 20 лютого. Розпочав ся тут процес бувшого маршалка шляхти кутаіскої ґубернії і инших осіб обжалованих о надаване шляхотских дипльомів на основі фальшивих документів. Слідство викрило 2000 таких фальшивих доказів, котрі послужили до виданя 587 шляхотских дипльомів.

Петербург 20 лютого. Крайна правиця вибрала комітет фракцийний, маючий заняти ся виготовленем нової ординациї виборчої в тій цїли, щоби в думі було ще менше представителів неросийских народностий.

Париж 20 лютого. Після послїдної депеші від адмірала Філїберта в марокканьских портах панує повний спокій. Рада мінїстрів уважає длятого чутку розпущену заграницею о якімсь висадженю французского і іспаньского войска на беріг для оборони Казабланки і чутку о поражцї французского войска під Казабланкою за зовсім видуману.

Лїсбона 20 лютого. Справу іменованя ґубернаторів цивільних в поодиноких департаментах вже порішено. З партиї „відковителїв“ буде покликаних 11 ґубернаторів а з партиї поступової 10. Показує ся з того повне порозуміне партий з правительством що до кампанії виборчої.

Танґер 20 лютого. З Касабланки доносять, що у віддалї 6 кільометрів від міста доконано завзятого атаку на французске войско Кольонна, котра заняла Сеттат, має бути відтята войском Мулея Гафіда. В цїли оборони міста французскі і іспаньскі кораблї военні висадили на беріг поміч.

Курс львівский.

Дня 19-го лютого 1908.		Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		568·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		90 —	100·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси		572·—	578·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110·50	111·20
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%		99·20	99·70
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краев.		100·50	101·20
4% листи застав. Банку краев. .		95·10	95·80
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		97·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.		97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.		94·70	95·40
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .		101·—	101·70
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.		94·80	95·50
Позичка краев. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		96·—	96·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		94·30	95·—
IV. Льоси.			
Міста Кракова		98·—	106·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденьский . .	51·50	55·50
Угорскі черв. хреста	. .	30·25	32·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	. .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.	. .	66·—	70·—
Базиліка 10 кор.	. .	22·25	24·25
Joszif 4 кор.	. .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	. .	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·32	11·40
Рубель паперовий		2·51	2·53
100 марок німецких		117·40	118·10
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).